

ТАЛАСЪМЪТЪ.

(Разказъ отъ А. А. Федоровъ-Давидовъ — за юноши).

Хубаво си патѣше отъ насъ — ученицитѣ отъ по-долнитѣ класове — стариятъ пазачъ Карнейчъ. Какъ ли не му досаждахме, какви ли закачки не измисляхме, за да се забавляваме съ бѣдния старецъ! Като че ли и сега стои той прѣдъ мене, въ своя мундиръ, облѣченъ върху червена рубашка, съ поставени отзадъ ржцѣ,

съ наведена на една страна оголѣла, яйцевидна глава, слабъ, прѣгърбенъ, съ рѣдка, пожълтѣла отъ врѣмето брадичка, съ добродушно лице, нашарено съ дълбоки бръчки, съ дългъ носъ, винаги изцапанъ отъ емфието. Наричахме го ту „Таласъмътъ“, ту „Свърхъ - естественото сѣщество“.

Случваше се, че щомъ влѣзе той въ класа прѣди започването на уроцитѣ, за да налѣе мастило и да изчисти дѣската, — и отъ всички страни ще се раздаде, вмѣсто поздравъ;

— Здравей, „Таласъм“! Какъ е нашето „Свърхестествено сѣщество“?

Добродушиятъ старецъ дълго ще се сдържи, но най-послѣ не може да се стърпи и извика:

— Какво крѣщите, такованкана, като гладни гарванчета? Ехъ, не ви държатъ строго, както трѣбва!

— У — у, Таласъме, колко си зълъ! — ще извива нѣкой.

— Ехъ, че народъ! — клатейки глава, говори Карнейчъ излизайки изъ класа, а слѣдъ него лети цѣлъ облакъ отъ книжни стрѣли.

Но най-много си теглѣше той отъ насъ слѣдъ свръшването на уроцитѣ, когато се разтичахме по пансиона.

Въ пансиона не ни държеха строго. Самъ директорътъ, най-доброто сѣщество, каквото може да се намѣри на свѣта, ни казваше понѣкога:

— И азъ виждамъ, че трѣбва повече да ви стѣгамъ юздитѣ, но не мога, — жалъ ми е за васъ, нехранимайковци. Добрѣ помня азъ онова врѣме, когато самъ лудувахъ като васъ.

Слѣдъ уроцитѣ ние полетѣвахме понѣкога вкупомъ и съ силенъ смѣхъ се втурвахме въ малката стайчка на Карнейча.

— Здравѣй, дѣдо Карнейчо! Таласъмче, ау, ау!.. На гости ти идемъ. Ха ха, ха! Хо, хо, хо! Хи, хи, хи! — крѣщѣхме на нѣколко групи ние.

Старецътъ се слисваше, а ние, като хвърляхме върхъ неприятеля облакъ книжни стрѣли, съ силенъ смѣхъ се оттегляхме надалечъ.

— Господи, какво наказание!.. се чуваше подиръ насъ разсърдениятъ гласъ на Карнейча.

Помня и такава случка. Една вечеръ, когато уморениятъ Карнейчъ дрѣмѣше на лавката, въ стаята за шинелитѣ, ние прѣдпазливо се доближихме до него, свързахме му здраво нозѣтѣ, и единъ отъ насъ извика надъ ухото му:

— Карнейчъ, скоро при директора!

